

РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Факультет іноземної філології

Кафедра теорії і практики англійської мови та прикладної лінгвістики

ЛУЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Кафедра іноземних мов

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ “ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ”

Кафедра індосвропейських мов

***“Сучасні проблеми германського та романського
мовознавства”***

Матеріали

третьої Всеукраїнської науково-практичної

заочної конференції

Рівне

2015

ББК 81.0
С 91
УДК 81

Сучасні проблеми германського та романського мовознавства: Матеріали третьої Всеукраїнської науково-практичної заочної конференції, 23-24 квітня 2015 року, Рівне. – 263, [2]с.

До збірника увійшли матеріали третьої Всеукраїнської науково-практичної заочної конференції “Сучасні проблеми германського та романського мовознавства”, присвячені актуальним напрямкам досліджень у галузі філології та методики викладання мов.

Матеріали збірника можуть бути корисними для науковців, дослідників, лінгвістів, аспірантів, пошукувачів, викладачів та студентів вищих мовних навчальних закладів.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Головний редактор:

Михальчук Наталія Олександрівна – доктор психологічних наук, професор, завідувач кафедри теорії і практики англійської мови та прикладної лінгвістики (Рівненський державний гуманітарний університет).

Заступники головного редактора:

Бігунова Світозара Анатоліївна – кандидат психологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет);

Деменчук Олег Володимирович – кандидат філологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет)

ЧЛЕНИ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ:

Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук, професор, ректор Рівненського державного гуманітарного університету

Ніколайчук Галина Іванівна – кандидат педагогічних наук, професор, декан факультету іноземної філології (Рівненський державний гуманітарний університет);

Ковальчук Інна В'ячеславівна – кандидат психологічних наук, доцент, завідувач кафедри індоевропейських мов (Національний університет “Острозька академія”);

Губіна Алла Михайлівна – кандидат психологічних наук, доцент, в.о. завідувача кафедри іноземних мов (Луцький національний технічний університет);

Воробйова Людмила Михайлівна – кандидат філологічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Калініченко Михайло Михайлович – кандидат філологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет)

Затверджено Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 8 від 28.03.2015 р.).

За достовірність фактів, дат, назв і т. п. відповідають автори статей. Думки авторів можуть не збігатися з позицією редколегії.

4. Формановская Н.И., Шведова С.В. Речевой этикет. Русско-английские соответствия. / Н.И. Формановская, С.В.Шведова // М.: Высш. шк., 1990. – 95с.

5. Формановская Н.И. Речевой этикет и культура общения./ Н.И. Формановская // М.: Издательство ИКАР, 2005. – 250 с.

Л.М.Воробйова

Рівне

СЕМАНТИКА СЛОВА: ПСИХОЛІНГВІСТИЧНИЙ АСПЕКТ

Антропоцентрична парадигма сучасного мовознавства сприяє посиленню уваги до дослідження не нової, проте завжди актуальної проблеми взаємозв'язку думки і слова через поглиблене тлумачення семантичної структури слова. В нову парадигму органічно вписується, на наш погляд, підхід до слова як до психолінгвістичної одиниці. В цьому аспекті слово розглядається як одиниця, що виявляє себе в мовленні, в мовленнєвій діяльності людини. Слово – те базове поняття, котрим оперують психолінгвісти при з'ясуванні особливостей сприймання та розуміння мовлення (А. П. Клименко, О. О. Леонт'єв, В. Ф. Петренко, О. О. Селіванова та ін.). Слово – одиниця ментального лексикону, де воно знаходиться у взаємодії з іншими словами, що різняться за ступенем їх когнітивної, емоційної та комунікативної актуальності (О. О. Залевська). Тут буде слухним пригадати висловлювання психолога, одного з фундаторів сучасної психолінгвістики Л. С. Виготського стосовно того, що значення – це одиниця мовленнєвого мислення, це “феномен словесної думки або осмисленого слова, воно є єдність сова і думки” [1, 297]. Важливим є і твердження, що думка не втілюється, а здійснюється в слові, тим самим підкреслюються діяльнісний характер мовлення, динамічність значення слова [1, 305]. Значення має стійку, але внутрішньо динамічну структуру, що реалізує певний спосіб пізнання дійсності, розчленований звуковим образом, який і

символізує значення.

Психолінгвісти, досліджуючи процеси продукування і сприймання мовлення, виявили залежність сприймання і розуміння значення слова від його зовнішньої, звукової форми, виділили так званий фоносемантичний компонент значення слова (С. В. Воронін, О. П. Журавльов). Психолінгвістичними експериментами (О. П. Журавльов, О. О. Залевська, Р. М. Фрумкіна) доведено, що людина схильна співвідносити певний звук або комплекс звуків із певним значенням. Конкретні прояви цих зв'язків досить різноманітні: від випадкових “підказок” мовцю при виборі слів до фонетично організованого поетичного тексту (див., наприклад, поезію М. Семенка чи В. Хлебнікова), від вторинної мотивації лексем, які втратили свою внутрішню форму, до загальних звукосимволічних закономірностей.

Вивчення значення слова з психолінгвістичних позицій виявляє й сферу нових смислових відношень у структурі слова, пов'язану з його асоціативними значеннями і “внутрішньою формою”.

Мета статті – розглянути, спираючись на концепцію видатного вітчизняного лінгвіста О. О. Потебні, співвідношення в смисловій структурі слова його внутрішньої форми та асоціативних значень, показати динамічний характер лексичного значення. Сучасні дослідники слушно наголошують, що О. О. Потебня створив психолінгвістичну модель виникнення слова в процесі осягнення людським розумом предметів, явищ і загалом оточуючого світу. Він, по суті, з психолінгвістичних позицій описав і процес сприймання, розуміння слова, мовлення в цілому.

Розвиваючи ідеї німецького філософа й філолога Вільгельма фон Гумбольдта, автора вчення про мову як безперервний творчий процес, про “внутрішню форму” мови як вираження світобачення народу, О. О. Потебня у праці “Думка і мова” писав: “Символізм мови, очевидно, може бути названий її поетичністю” [2, 124] і цілком логічно дійшов висновку, що дослідження слова, мови близьке до дослідження поетичного твору. В поетичному слові й у поетичному творі в цілому він виділив три основних

елементи: “зовнішню форму, тобто членороздільний звук, зміст, об’єктивований за допомогою звуку, і внутрішню форму, або найближче етимологічне значення слова, той спосіб, яким виражається зміст” [2, 124].

Отже, слово – це дещо більше, ніж найменша значима одиниця мови. Це своєрідний завершений “семіотичний акт”, який В. Гумбольдтом порівнювався з багатою квіткою, що з’явилася з бутона.

Слово як творчий акт мовлення й думки містить у собі, крім звуків і значення, ще й представлення – це спосіб поєднання звучання слова зі значенням, елемент, який організує значення. При цьому між значенням і представленням існує певна нерівність: у значенні завжди вміщується більше, ніж у представленні, значення має більш широкий характер порівняно з представленням.

О. О. Потебня назвав представлення внутрішньою формою слова, яка кваліфікується ним по-різному: як найближче етимологічне значення слова; як відношення змісту думки до свідомості, що показує, якою уявляється людині її власна думка. Крім того, вчений стверджував: “Внутрішня форма слова є центр образу, одна з його ознак” [2, 100]. Наприклад, слово *вікно* (*окно*) відноситься до предмета з багатьма ознаками, але представлене лише однією – *око*, таким чином вказуючи на предмет, через який можна дивитися. А російське слово *туча* представлене ознакою лиття, що виявлена в корені *-ту-*. Такі представлення, зазначав Потебня, завжди народні. Тут виявляється, швидше, психологічний, ніж лінгвістичний аспект внутрішньої форми слова, що фокусує в собі чуттєвий образ, одна з ознак якого стає домінуючою. Внутрішня форма слова є “не образ предмету, а образ образу” [2, 100]. Тому внутрішня форма слова як представлення складає психічний компонент значення слова.

Наведені приклади свідчать про те, що в основі внутрішньої форми слова, його вмотивованості лежать асоціації. За визначенням О. О. Потебні, асоціація полягає в тому, що “різномірні сприйняття, дані одночасно, або одне слідом за іншим, не знищують взаємно своєї самостійності, а,

залишаючись самі собою, складаються в одне ціле” [2, 91]. У психології асоціація тлумачиться як зв’язок між психічними явищами, який утворюється за певних умов, коли актуалізація (сприйняття, представлення) одного з них викликає появу іншого.

Таким чином, асоціація – це зв’язок між певними об’єктами та явищами, обумовлений суб’єктивними чинниками, що можуть визначатися культурою, до якої належить індивід, або минулим досвідом людини. Такий зв’язок відбивається в мові, де асоціація – поєднання мовних одиниць, передусім слів, за формальним або логіко-семантичним принципом.

Залежно від різних умов одні й ті самі предмети, явища реальної дійсності можуть викликати в мовців найрізноманітніші асоціації. Коли ці асоціації виявляються індивідуальними, вони впливають тільки на вживання і сприйняття відповідного найменування окремою людиною (це, власне, сфера психолінгвістики). Але вони можуть бути й більш загальними, значною мірою стійкими, такими, що визначаються соціальним досвідом усього мовного колективу (так звані онтологічні асоціації). Саме такого роду стійкими асоціаціями зумовлюються можливості переносного вживання слів, появи похідних, вторинних значень слів. Наприклад, давнє символічне протиставлення світла й темряви визначає метафоричне значення багатьох слів: *світлий – темний; сонце, ніч, ранок, схід, похмурий* і под.

Здатність слова викликати в свідомості людини певні уявлення, образи складає асоціативну потенцію слова, яка реалізується в асоціативному значенні – тих представленнях, тих конотаціях, додаткових смислових відтінках, які виникають у реципієнта при сприйнятті слова. Потенційна здатність полісемантичного слова до асоціативного зближення з іншими одиницями мови найяскравіше виявляється, звичайно, в художньому тексті, бо саме в ньому відбувається те “згущення” думки, про яке писав О. О. Потебня, підкреслюючи при цьому, що особливо важливу роль у процесі “згущення” відіграє внутрішня форма [2, 124-125].

Закріплення асоціативних ознак у значенні слова – процес, з одного

боку, історичний (багато асоціацій, об'єктивно зафіксованих у словах, здаються не мотивованими з сучасного погляду), а з іншого боку – національно специфічний, оскільки кожна мова має своєрідний погляд на світ або неповторну перспективу бачення. Останнє положення ілюструється зіставленням прикладів із різних мов, коли корелятивні лексеми можуть мати як спільну, так і різну мотивацію. Візьмемо такий показовий “міжмовний” приклад: укр. *журавлина* – англ. *granberry* (“журавлина ягода”) – рос. *клюква*. Асоціативно близькими виявляються українська та англійська назви, якщо врахувати, що американські переселенці дали ягоді саме таку назву, бо її довгі, тонкі квітки нагадували їм дзьоб журавля. Внутрішня форма російського слова дещо відрізняється і не є такою прозорою, як у попередніх двох найменуваннях. Одна з можливих (але не безсумнівних) версій походження *клюквы* така: слово виникло внаслідок перестановки приголосних із *клювка* (порівн. сербохорв. *кљувка* – “клюква”), утвореного від *клюв*, відтак, первісне, або найближче етимологічне значення (за Потебнею) – “ягода, яку клюють птахи”.

Наявність своєрідних соціокультурних конотацій, додаткових відтінків значення у багатьох словах теж можна пояснити через етнографічні асоціації, що яскраво виявляється, скажімо, в зоонімах. Для прикладу зіставимо лексеми *ластівка* / *ласточка* / *swallow*. Вони посідають однакове місце у понятійній системі (відповідно) української, російської, англійської мов. Але англійська назва – нейтральна, а українська та російська містять позитивні соціокультурні конотації. Оцінний компонент їхньої семантики, за психолінгвістичною характеристикою Ч. Осгуда, можна визначити як “хороший”, що виявляється в їх переносному вживанні в якості компліментів жінкам.

Особливо цікавим, як нам уявляється, може бути зіставлення прикладів із близькоспоріднених мов. Так, у російській і українській мовах корелятивні лексеми можуть теж мати як спільну, так і різну мотивацію, тобто, за Потебнею, образ, який покладено в основу найменування.

В аспекті нашого дослідження становлять інтерес слова, що мають однакове значення, але характеризуються різною мотивацією, специфічною асоціативною основою, відтак, і специфічною внутрішньою формою, наприклад: рос. *часовой* “той, що стоїть на посту певний час” – укр. *вартувий* – “той, хто несе варту, охороняє”; рос. *брак* (від *брати*) – укр. *шлюб* (від *любити*). Українські лексеми містять у своїй семантиці психологічну позитивну оцінку.

Відмінності у внутрішній формі корелятивних лексем можуть додавати до значення слова емоційно-оцінних відтінків. Порівн.: рос. *раболепный* – укр. *запобігливий*. Російське слово з частково затемненою внутрішньою формою (внаслідок втрати давнього прикметника “лепый”) має сильніше емоційно-експресивне забарвлення, оскільки асоціюється з оцінним (негативним) переносним значенням слова “раб”. А українське слово, мотивоване дієсловом руху, спирається на більш нейтральну асоціацію побутового характеру.

Отже, внутрішня форма слова не тільки номінує предмети, факти, явища дійсності, але й оцінює їх. Ця оцінка певним чином формує предметне значення слова, впливає на зміну його семантики, на його експресію, на його конотацію.

Тут можливий психолінгвістичний коментар. Кожний носій мови за кожним засвоєним словом рідної мови має власний набір конотацій, образів, представлень. І коли ми продукуємо своє повідомлення іншій людині, ми виходимо з власних конотацій. Наш співрозмовник (адресат, реципієнт) має власні конотації, тому, слухаючи нас, може прийняти інше повідомлення, точніше, інший його зміст. Не можна знайти двох людей, котрі вкладали б абсолютно однаковий зміст у слово, саме тому повне розуміння в процесі спілкування ускладнюється або, навіть, неможливе. Думки мовця і реципієнта повністю не збігаються. Те ж саме можна сказати й про переклад з однієї мови на іншу. О. О. Потебня неодноразово наголошував, що як породження мовлення, так і його сприймання та розуміння – це творчий

процес: слово однаково належить і мовцю, і слухачеві; слово мовця слугує поштовхом для формування і розвитку думки слухача. Ефективності рецепції сприяє контекст – лінгвістичний (мовне середовище або оточення слова) і позамовний (ситуація реального або віртуального світу).

З психолінгвістичного погляду важливо підкреслити такий момент: більшість слів (у мовній системі) має не одне значення, тобто є багатозначними, що знаходить відображення у тлумачних словниках. Однак значення слова реалізується та уточнюється в живому мовленні людини. Реальне вживання слова, відтак, завжди є процесом вибору одного необхідного значення з системи всіх значень. “Реальне значення не константне, – наголошував психолог Л. С. Виготський. – В одній операції слово виступає з одним значенням, в іншій воно набуває іншого значення” [1, 369]. А лінгвіст О. О. Потебня, виходячи з розуміння мови як діяльності, твердив, що слово зі своїм конкретним значенням з’являється в дійсності лише один раз як складова частина певного конкретного висловлювання: “Слово в мовленні щоразу відповідає одному актові думки, а не кільком, тобто щоразу, коли вимовляється чи розуміється, має не більше одного значення. Найменша зміна у значенні слова робить його іншим словом” [2, 94]. Найчастіше тільки контекст допомагає зрозуміти, що значить те чи інше слово, вживане в розмові, допомагає зрозуміти не лише денотат, а й конотацію слова. Психологічна структура значення визначається не стільки тим, що означає слово за словником, скільки тим, як слова співвідносяться між собою в процесі їх вживання, у мовленнєвій діяльності. Адже слово в індивідуальному лексиконі знаходиться в численних зв’язках за різноманітними параметрами (чуттєво-предметних, емоційно-оцінних, системно-мовних і т.п.).

Як бачимо, О. О. Потебня дає своє розуміння слова як засобу творення думки й як засобу спілкування. Він висуває твердження про нетотожність висловленого значення та значення рецепційного і підкреслює: саме завдяки внутрішній формі слова здійснюється і породження, і сприймання мовлення,

оскільки вона спрямовує думку реципієнта, а слово як сукупність внутрішньої форми і звуку є засобом для розуміння мовця, аперцепції змісту його думки. Власне в дусі сучасної психолінгвістики звучать такі положення його теорії: “Мова є засіб розуміти самого себе”, “Будь-яке розуміння є водночас нерозуміння, будь-яка згода в думках є разом і незгода”.

О. О. Потебня послідовно акцентує динаміку значення слова: спосіб організації значення може змінюватися зсередини, бо змінюється домінантна ознака предмету (явища), що пізнається. Відтак, значення має стійку, проте внутрішньо динамічну структуру, що реалізує певний спосіб пізнання дійсності, розчленований звуковим образом, який і символізує значення. А це, з сучасного погляду, веде до тлумачення значення слова як когнітивної структури і потребує когнітивно-ономасіологічного аналізу [4, 159-160].

Увага до внутрішньої форми слова є також умовою формування поетичної символіки, образу, картини світу в свідомості людини, умовою передачі того історичного соціокультурного багатства, який накопичений і зафіксований народом у мовленні й мові. Недарма О. О. Потебня підкреслював, що найближче етимологічне значення слово (внутрішня форма) завжди народне. Як відомо, в концепції вченого ключовими виступають, крім категорій мови й мислення, поняття “народ” і “народність”. Народ є творцем мови, мова – породженням “народного духу”. Разом з тим, саме мова визначає національну специфіку народу. Якщо ж говорити про семантичну структуру слова, то саме його внутрішня форма відображає національну специфіку.

ЛІТЕРАТУРА

1. Выготский Л. С. Мышление и речь / Л. С. Выготский // Собрание сочинений в 6 т. – М.: Педагогика, 1982. – Т.2. – 504 с.
2. Потебня А. А. Мысль и язык / А. А. Потебня. – К.: СИНТО, 1993. – 192 с.
3. Психолінгвістика / Под ред. Т. Н. Ушаковой. – М.: ПЕР СЭ, 2006. –

416 с.

4. Селіванова О. О. Світ свідомості в мові. Мир сознания в языке. Монографічне видання / О. О. Селіванова. – Черкаси: Ю. Чабаненко, 2012. – 488 с.

І.О.Ногачевська

Рівне

ПРОБЛЕМА МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ У КОНТЕКСТІ ТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Різні напрямки лінгвістики вивчають мовленнєву діяльність у різних аспектах, але більша увага приділяється дослідженню «живої» мови в умовах реальної комунікації. Не випадково одним із центральних понять у новій лінгвістичній парадигмі, яка визначається вченими як антропологічно орієнтована, є поняття мовної особистості. Це пов'язано з визнанням людини таким феноменом, який виходить на перший план, пізнає світ через усвідомлення себе, своєї діяльності у ньому.

Значення людського фактора у мові підкреслювало багато дослідників, починаючи з В. фон Гумбольдта, який визначав мову як засіб, «закладений в самій людині і необхідний для розвитку її духовних сил та формування світогляду» [1, с. 304].

Велику роль у становленні антропоцентризму як одного з провідних напрямків лінгвістичних досліджень відіграли ідеї, висловлені Е.Бенвеністом, які не втратили актуальності до цього часу. Вони отримали подальший розвиток у працях вітчизняних та зарубіжних лінгвістів. Ю.С. Степанов, зокрема, зазначав: «Мова створена за зразком людини, і цей масштаб відображений в самій організації мови; у відповідності до нього мова і повинна вивчатися. Тому в основному лінгвістика буде наукою про мову в людині та про людину в мові, такою гуманітарною, якою вона є у книзі Бенвеніста, яка відкриває новий етап – 70-ті роки нашого століття» [6,

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ ТА КОГНІТИВНОЇ ЛІНГВІСТИКИ

Бігунова С. А., Зубілевич М. І. The Non-Verbal and Verbal Components of Etiquette in Virtual Communication	6
Білоус Т. М. Процеси оптимізації міжкультурної комунікації як особливої форми соціальної взаємодії в контексті сучасного діалогу культур	13
Войтенко І. Г. Мовленнєво-етикетний стереотип у англomовному політичному та економічному дискурсі	17
Воробйова Л. М. Семантика слова: психолінгвістичний аспект	23
Ногачевська І. О. Проблема мовної особистості у контексті творчої діяльності	31
Романюк С. К. Мовленнєвий вплив як прагмалінгвістична проблема.....	37
Самборська І. М. Изучение семантики слова: когнитивно-прагматический аспект.....	44

СЕКЦІЯ 2. ТРАДИЦІЙНІ ТА НОВІТНІ АСПЕКТИ ЛІНГВІСТИЧНИХ ТА ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Бігунов Д. О. Конфлікт у художньому дискурсі	49
Валько О. В. Тлумачення терміну “емфаза” у мовознавчих студіях	53
Верьовкіна О. Є. Коментар автора в оповіданнях Р.Дала.....	57
Вєтрова І. М. Лексико-семантичне поле “рух” в англійській та українській мовах.....	63
Вовчук Н. І. Коннотативність поетических новообразований.....	67
Воробйова І. А. Способи утворення оказіональних антропонімів у романах Террі Пратчетта.....	72
Дзюман І. І. Проблема системного вивчення ідіоматичних виразів.....	78
Івашкевич Е. Е. Особливості перекладу О.Логвиненком роману Дж.Д.Селінджера із використанням стратегії «суто авторський переклад».....	82

Касаткіна-Кубишкіна О. В.

До питання структурно-семантичних та граматичних особливостей фразеологічних одиниць з колірним компонентом..... 88

Корженевська О. В.

Комунікативно-прагматичні аспекти вивчення юридичних текстів..... 92

Мороз Л. В., Кисляк О. В.

Значення творчості Романа Бжеського для розвитку сучасного історичного процесу в Україні 99

Мороз Л. В., Шкода Н. В.

Сюжетно – композиційні новації – провідний чинник жанрового розвитку художніх життєписів..... 103

Приходько В. Б.

Інтертекстуальність та переклад 107

Сербіна Т. Г.

Народна афористика в газеті як елемент мовної гри 111

СЕКЦІЯ 3. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Антоненко Н. Є.

Listening: Problems and Solutions 118

Антюхова Н. І.

До проблеми становлення творчого потенціалу майбутнього вчителя іноземних мов 124

Богачик М. С.

Системотвірні чинники процесу засвоєння англійських комп'ютерних неологізмів студентами педагогічного університету 140

Бойко Н. Г.

Використання пісенного матеріалу у формуванні комунікативної компетенції школярів на уроках іноземної мови..... 144

Джава Н. А.

Gruppenlesen mit vier Strategien – reziprokes Lernen und Lehren 151

Зубілевич М. І., Бігунова С. А.

Природа виникнення та класифікація порушень граматичної правильності англійської писемної комунікації 154

Кіндрат Н. П.

Використання можливостей інтернету при дистанційному навчанні..... 158

Кочубей О. С.

Запровадження компетентнісного підходу у підготовці фахівців з вищою освітою..... 165

Моргачова І. В.

До проблеми становлення професійної компетентності майбутніх юристів..... 174

Мороз Л. В.

Polemik: Bildung gegen Ausbildung..... 180

Мороз Л. В., Новосад Н. І.	
Die Stunde der Individualität in der Pädagogik.....	186
Мороз Л. М.	
Педагогічна інтерпретація філософії виховання німецькими просвітниками.....	190
Перішко І. В.	
Аспекти необхідності підготовки майбутніх маркетологів до іншомовного спілкування для туристичної діяльності.....	193
Трофімчук В. М., Дуброва А. С.	
Раціональне використання рідної мови під час навчання іноземної.....	197
Федоришин О. П.	
Формування позитивної мотивації до вивчення іноземної мови на початковому етапі.....	200

СЕКЦІЯ 4. ЗІСТАВНА ЕТНОЛІНГВІСТИКА ТА ТЕРМІНОЛОГІЯ В АСПЕКТІ МОВНИХ ТА КОНЦЕПТУАЛЬНИХ КАРТИН СВІТУ

Байло Ю. В.	
Транстермінологізація англійських термінів військової справи.....	204
Деменчук О. В.	
Perception Vocabulary in English, Polish and Ukrainian: a Cognitive-Onomasiological Approach.....	206
Замашна С. М.	
Особливості комунікативної поведінки англійського й українського народів.....	215
Івашкевич Е. З.	
The Structure of Social Intellect of the Person.....	222
Калініченко М. М.	
Творчість Емілі Дікінсон в дискурсі популярної жіночої літератури Сполучених Штатів першої половини ХІХ сторіччя.....	225
Константинова О. В.	
Двокомпонентні термінологічні словосполучення англійської термінології оподаткування.....	227
Михальчук Н. О., Чала Ю. М.	
Особливості впливу французьких запозичень на динаміку лексичної системи англійської мови.....	233
Ярута Н. П.	
Особливості нових лінгвістично-політичних досліджень в Україні.....	248
Яцюрик А. О.	
The study of productive or “problem” thinking.....	256
ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРІВ.....	260